

Nicholas Evans s-a născut și a crescut în Worcestershire. Înainte de a scrie primul său roman, *Magia sufletului* – care avea să fie transpus într-un film regizat de Robert Redford –, Evans a lucrat ca ziarist, producător și scenarist. Ultimul său roman este *The Divide*. În prezent, scriitorul trăiește în Devon.

NICHOLAS EVANS

MAGIA SUFLETULUI

Traducere: CĂTĂLIN CROITORU

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EVANS, NICHOLAS

Magia sufletului / Nicholas Evans ; trad.: Cătălin Croitoru. -
București : Orizonturi, 2020
ISBN 978-973-736-421-0

I. Croitoru, Cătălin (trad.)

821.111

Redactare: RODICA CÂRSTEA

Corectură: DUȘA UDREA-BOBOREL

Copertă: TATIANA DANIELA POPESCU

THE HORSE WHISPERER

Copyright © 1995 by Nicholas Evans

Toate drepturile asupra ediției în limba română sunt rezervate

Editurii ORIZONTURI

Editura ORIZONTURI – București

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

PARTEA ÎNTÂI

1

Fusese moarte la începutul visului și avea să fie din nou moarte la sfârșit. Fata nu avea însă niciodată să știe dacă tocmai ceva din umbra morții o trezise în acea dimineață. Tot ceea ce realiză, atunci când deschise ochii, era faptul că lumea se schimbase cumva peste noapte.

Cifrele roșii ale ceasului deșteptător arătau că mai era încă o jumătate de oră până când îl potrivește să sune, așa că rămase nemișcată, fără să ridice capul, încercând să descopere în ce consta schimbarea. Era întuneric, însă nu atât de întuneric cât ar fi trebuit să fie. Pe perețele din față putea să vadă destul de clar trofeele lucioase înghesuite pe rafturi și, deasupra lor, posterele vedetelor rock despre care crezuse cândva că înseamnă ceva. Își încordă auzul. Și liniștea aceea care umplea casa era cumva diferită, ca pauza pe care o faci după ce tragi aer în piept și te pregătești să spui ceva. În curând avea să se audă uruiul surd al centralei din subsol, iar podelele de lemn ale casei aveau să-și înceapă concertul de dimineață. Se dădu jos din pat și se duse la fereastră.

Ninsese. Prima ninsoare din iarna aceea. După cât se mai vedea din șipicile gardului care se întindea spre heleșteu, era clar că zăpada avea aproape 30 de centimetri. Nu adia deloc vântul, și stratul alb era perfect, fără nicio urmă. Zăpada acoperise complet ramurile celor șase cireși pitici pe care tatăl ei îi plantase anul trecut. O singură stea strălucea deasupra pădurii. Fata își coborî privirea și văzu că în partea de jos a ferestrei se formase o pojghiță de gheață. Puse un deget pe geam, și stratul subțire se topi imediat în jurul lui. Se înfioră, dar nu de frig, ci

de emoția faptului că lumea aceasta transformată era pentru o clipă numai a ei. Se întoarce și începuse să se îmbrace grăbită.

Grace Maclean sosise noaptea trecută de la New York, însoțită de tatăl ei. Era o călătorie care îi făcea plăcere de fiecare dată, cele două ore și jumătate pe șoseaua Taconic State, ea și tatăl ei, ghemuiți pe pernele Mercedesului, ascultând muzică la casetofon și discutând despre școala ei sau despre vreun caz nou la care lucra el. Îi plăcea să-l audă vorbind în timp ce conducea, să-l aibă o vreme numai pentru ea, să-l vadă cum se eliberează treptat, odată schimbat în hainele de weekend. Mama ei era, ca de obicei, la o cină de lucru și avea să vină cu trenul de Hudson în dimineața aceea, variantă care oricum îi convenea mai mult. Traficul infernal de vineri seara o enerva de fiecare dată și, din cauza asta, simțea nevoia să ia comanda și să înceapă să-i indice lui Robert, tatăl lui Grace, când să accelereze, când să încetinească, unde să o ia pe un drum lăturalnic, ca să ajungă mai repede. El nu se obosea niciodată să o contrazică, se mulțumea să facă ce-i spunea ea, deși câteodată îi mai scăpa câte un oftat sau îi arunca lui Grace, care era nevoită să stea pe bancheta din spate, câte un zâmbet ironic prin oglinda retrovizoare. Relația părinților ei se transformase de multă vreme într-un mare mister, un univers complicat, în care autoritatea și supunerea nu erau aproape niciodată ceea ce păreau. Decât să se implice, Grace prefera pur și simplu să se retragă în sanctuarul oferit de casetofonul ei cu căști.

În tren, mama ei lucra pe întreaga durată a călătoriei, fără să fie distrasă de nimic. Într-una dintre călătoriile pe care le făcuseră recent împreună, Grace remarcase cu uimire că ea nu se uita niciodată pe fereastra vagonului, cu excepția celor câteva priviri în gol atunci când vorbea la telefon cu vreunul dintre scriitorii ei de succes sau cu subordonații de la editură.

Lumina de pe casa scărilor era încă aprinsă. Trecu prin fața ușii întredeschise de la dormitorul părinților, pășind ușor pe vârfuri, și se opri. Se auzea ticăitul ceasului de perete din

holul de la parter și reuși să distingă sforăitul ușor și liniștitor al tatălui ei. Coborî la parter, unde strălucirea zăpezii lumina pereții azurii ai holului prin ferestrele fără perdele. Se duse în bucătărie, dădu pe gât un pahar cu lapte și ronțai un biscuit cu ciocolată în timp ce scria câteva cuvinte pentru tatăl ei, pe note *pad*-ul de lângă telefon. *Am ieșit să călăresc. Mă întorc pe la 10. Te pup, G.*

Mai luă un biscuit pe care îl mănca pe drum spre ușa din spate, unde își lăsau hainele și încălțăminte cu care ieșeau. Își puse pe ea jacheta de lână și, cu biscuitul în gură, sări într-un picior ca să-și pună cizmele de călărie. Își trase fermoarul până sub bărbie, își puse mânușile și își luă casca de pe raft. Se gândea dacă să o sune pe Judith, să vadă dacă mai voia să iasă să călărească, acum, că ninsese. Renunță, convinsă că nu era nevoie. Fără îndoială că Judith era la fel de nerăbdătoare ca și ea să iasă. Deschise ușa și fu întâmpinată aerul înghețat. La subsol, se auzea cum centrala termică se trezea la viață.

Wayne P. Tanner privea nervos pe deasupra câinii cu cafea în direcția șirului de camioane înghețate parcate lângă restaurant. Ura zăpada, dar mult mai mult ura să fie prins pe picior greșit. Și în decurs de câteva ore o pățise de două ori.

Ticăloșii ăia de polițiști se distraseră de minune pe seama lui, yankei nenorociți. Îi văzuse cum se instalează în coada lui și cum merg după el, fără a depăși, câțiva kilometri, știind foarte bine că fuseseră văzuți, savurând probabil fiecare clipă. Abia după aceea puseseră luminile în funcțiune și îi făcuseră semn să oprească. Din mașină se dăduse jos rahatul ăla, un țânc, ce venise agale spre camion, cu pălăria pe cap, ca în filmele cu împușcături. Îi ceruse jurnalul de bord, Wayne îl luase de la locul lui și i-l dăduse pe geam.

– Atlanta, deci, spusese acesta răsfoind paginile.

– Da, domnule, răspunsese Wayne. Și să mor eu dacă nu e mult mai cald acolo, vă rog să mă credeți. Tonul acesta de obicei funcționa cu polițiștii, respectuos dar și amical totodată,

implicând o anume comuniune a celor care lucrează pe șosele. Tânărul nu-și ridicase însă privirea.

– Așa, deci. Știți că detectorul radar pe care-l aveți acolo e ilegal, nu-i așa?

Wayne aruncase o privire spre cutia neagră prinsă de bord și se gândise o clipă s-o facă pe prostu'. În statul New York, aparatele astea erau ilegale pe camioanele mai mari de opt tone. Mașina lui cântărea de patru ori mai mult. Dacă o făcea pe prostu', probabil că nu reușea decât să-l enerveze și mai tare pe individ. Așa că întorsese capul spre polițist cu un zâmbet vinovat pe figură. Fără niciun rezultat, fiindcă puștiul continua să privească în jos.

– Nu-i așa? întrebuse acesta.

– Ba da, cred că da.

Puștiul închisese jurnalul și i-l întinsese prin fereastră, aceasta fiind prima dată când îl privise drept în ochi.

– OK. Acum hai să-l vedem și pe celălalt.

– Poftim?

– Celălalt jurnal. Cel adevărat. Țsta de aici e pentru fraieri. Wayne simțise un junghi în stomac.

De mai bine de 15 ani, la fel ca alte mii de șoferi de camion, ținea două jurnale de bord, unul cu timpii reali de condus, numărul de kilometri parcurși, orele de odihnă și celelalte și un altul, făcut special pentru situații ca asta, din care reieșea că respecta cu sfințenie toate regulile. Și în tot timpul ăsta, deși fusese tras pe dreapta de Dumnezeu știe câte ori, niciun polițist nu-i făcuse așa ceva. La naiba, toți șoferii pe care îi știa țineau un astfel de jurnal fals. Dacă lucrei pe cont propriu, fără niciun partener cu care să faci cu schimbul, cum naiba ai fi putut altfel să respecti termenele? Cum naiba să supraviețuiești altfel? Dumnezeule! Toate companiile știaua asta, dar preferau să închidă ochii.

Încercase să se opună, făcând un pic pe ofensatul, conștient însă că nu are rost. Partenerul tinerețului, un individ solid cu ceafă ca de taur, coborâse și el din mașină, cu un rânjet pe

față, ca și când n-ar fi voit să piardă nimic din spectacol și îi ordonase să coboare din cabină ca să poată ei s-o cerceteze. Asta ar fi însemnat, fără îndoială, să-i întoarcă totul cu fundul în sus, așa că renunțase, scosese jurnalul de unde îl ținea ascuns și-l înmânase polițiștilor. Scria acolo că mersese peste 1 400 de kilometri în 24 de ore cu o singură oprire și chiar și aceea fusese de mai puțin de jumătate dintre cele opt ore cerute de lege.

Îl aștepta o amendă de 1 000, probabil 1 300 de dolari, mult mai mult decât ar fi fost pentru afurisitul de detector de radar. Putea chiar să-și piardă permisul de șofer profesionist. Polițiștii îi lăsaseră un pumn de chitanțe și-l escortaseră până la locul de parcare, avertizându-l să nu care cumva să se gândească să pornească la drum mai devreme de a doua zi dimineață.

Îi așteptase să plece, apoi se dusese în stația de benzină și-și cumpăraseră un sendviș cu carne de curcan și un pachet de cutii cu bere. Își petrecuse noaptea în spațiul din spatele cabinei. Era spațios și destul de confortabil și, deși începuse să se simtă mai bine după câteva beri, gândurile îl împiedicaseră să adoarmă cea mai mare parte a nopții. Când se trezise, văzuse zăpada și în scurt timp avea să descopere că fusese prins din nou pe picior greșit.

La plecarea din căldura Georgiei cu două zile în urmă, Wayne nu se mai gândise să verifice dacă are lanțurile de zăpadă. Iar când verificase în dimineața aceasta, descoperise că afurisitele de lanțuri nu erau la locul lor. Nu-i venise să creadă. Cine știe ce tâmpit le împrumutase sau le furase. Știa că pe autostradă nu urma să aibă probleme, tipii cu plugurile și cu nisipul își făceau treaba. Necazul era că cele două turbine gigantice pe care le transporta trebuiau să fie livrate la o moară de celuloză dintr-un orașel numit Chatham și, ca să ajungă acolo, trebuia să iasă de pe autostradă și s-o ia pe un drum de țară. Acesta fără îndoială că era îngust, plin de curbe și, mai

mult ca sigur, necurățat de zăpadă. Wayne înjură din nou în gând, își termină cafeaua și puse pe masă o bancnotă de 5 dolari.

Ajuns afară, își aprinse o țigară și-și îndesă mai bine pe cap șapca. Se auzeau motoarele camioanelor care începuseră să iasă din parcare. Zăpada scârțâia sub cizme.

În parcare erau vreo 40–50 de camioane, aliniat unul lângă celălalt, toate cu câte 18 roți, ca al lui, Peterbilt, Freightliner sau Kenworth. Camionul lui Wayne era un Kenworth Conventional, negru cu bare cromate. Rămase locului câteva secunde privind-și cu admirație mașina, până termină țigara. Spre deosebire de șoferii mai tineri care nu mai puneau mare preț pe astfel de lucruri, lui îi plăcea să-și îngrijească camionul. Chiar și în dimineața aceea, nu intrase să ia micul dejun până nu dăduse toată zăpada jos. Își aminti însă brusc că, deși avea mașina cea mai curată, el era probabil singurul șofer din parcare care plecase la drum fără lanțuri. Wayne Tanner aruncă nervos mucul de țigară în zăpadă și urcă în cabină.

Două rânduri de urme de pași duceau spre alea către grajduri. Într-o sincronizare perfectă, cele două fete sosiseră doar la câteva clipe distanță și-și continuaseră drumul spre culmea dealului împreună, răsesele lor răsunând până departe în vale. Odată ajunse pe culme, urmele celor două fete se îndreptau spre grupul de clădiri joase care înconjura marele grajd vopsit în roșu, în care erau ținuți caii.

Când Grace și Judith ajunseră în curtea centrului de echitație, o piscică o zbughi printre ele, lăsând un șir de urme mici pe zăpada imaculată. Se opriră și rămaseră nemișcate câteva clipe, cu privirea spre clădirea de locuit. Nu se vedea niciun semn de viață. Doamna Dyer, proprietara, femeia care le învățase pe amândouă să călărească, ar fi trebuit, în mod normal, să trebăluiască deja pe afară la ora aceea.

– Crezi că ar trebui s-o anunțăm că ieșim cu caii? întrebă Grace în șoaptă.

Cele două fete crescuseră împreună, se întâlneau aici la țară, în weekend, de când se știau. Ambele locuiau în Upper West Side, amândouă mergeau la școli din East Side și ambele aveau tați avocați. Nu își imagina însă niciuna dintre ele că ar putea să se întâlnească și în timpul săptămânii. Prietenia lor ținea de acest loc, aici unde se aflau caii lor. Abia trecută de 14 ani, Judith era aproape cu un an mai mare decât Grace. Din cauza acestei diferențe, Grace prefera să o lase pe prietena ei să ia deciziile importante, cum era și cea de acum, întrucât criticile doamnei Dyer erau destul de greu de suportat. Judith pufni și strâmbă din nas.

– Nu, zise ea. O să facă urât că o trezim la ora asta. Haide!

Aerul din clădirea grajdului era cald și plin de mirosul dulceag al fânului și al balegii. În clipa în care fetele intrară cu șeile în mâini și închiseră ușa, mai mulți cai ciuliră nervoși urechile, simțind că s-a schimbat ceva afară, exact cum simțise și Grace mai devreme. Calul lui Judith, un mascul castaniu cu ochii blânzi, pe nume Gulliver, scoase un strigăt ușor când aceasta ajunse la boxa lui și întinse gâtul spre ea ca să poată să-l mângâie.

– Bună, iubitele, spuse ea. Cum te mai simți?

Calul se dădu în spate ca să-i facă loc lui Judith.

Grace își continuă drumul. Calul ei era în ultima boxă de la capăt. Fata îi striga ușor pe nume și pe ceilalți cai pe lângă care trecea. Îl vedea pe Pilgrim cum o urmărește nemișcat, cu capul ridicat. Era un cal murg din rasa Morgan, în vârstă de 4 ani, al cărui păr era atât de închis la culoare că, uneori, în lumina potrivită, părea negru. Părinții i-l cumpăraseră vara trecută, drept cadou de ziua ei, după îndelungi ezitări. Li se păruse că era prea mare și prea necopt pentru ea. Pentru Grace însă, fusese dragoste la prima vedere.

Zburaseră până în Kentucky să-l vadă și, când fuseseră duși la țarcul unde erau caii, el venise direct la gard, să o vadă de aproape. Nu o lăsase să-l atingă, doar îi mirosise mâna, atingând-o ușor cu perii de pe bot. Apoi își ridicase brusc

capul ca un prinț trufaș și o luase la fugă, fluturându-și coada lungă, scânteind ca abanosul în lumina puternică a soarelui.

Femeia care îl vindea o lăsase să-l călărească și abia atunci Grace înțelesese, din privirile pe care le schimbaseră părinții ei, că aveau să fie de acord cu cumpărarea lui. Mama ei nu mai călărise din copilărie, însă se pricepea să recunoască un cal de valoare. Și Pilgrim era cu adevărat un cal de clasă. Era clar că era un animal dificil de controlat, diferit de ceilalți cai pe care îi călărise Grace. Atunci când se afla însă în șa și simțea viața care pulsa în trupul lui, avea credința că Pilgrim are o inimă bună, că nu îi vrea răul și că ei amândoi formează o echipă.

Inițial, voise să-i schimbe numele, în ceva mai îndrăzneț – precum Cochise sau Khan –, însă mama ei, în stilul său caracteristic, îi spusese că, deși e liberă să facă ce vrea, după părerea ei, schimbarea numelui ar aduce ghinion. Așa că numele rămăsese Pilgrim.

– Hei, frumosule, zise ea când ajunse la boxa lui. Cine e băiatul meu? întinse mâna și el o lăsă să-i atingă ușor botul catifelat, dar numai pentru o clipă, după care își înalță capul și se îndepărtă de ea.

– Ce-ți mai place să te alinți! Haide, vino, să ne pregătim.

Grace intră în boxă și luă pătura de pe spatele calului. În clipa în care îi aruncă șaua în spinare, el se trase un pic într-o parte – așa cum făcea întotdeauna –, așa că fu nevoită să-i spună pe un ton ferm să stea locului. În timp ce lega chinga și îi puneă căpăstrul, îi povesti despre surpriza care îl aștepta afară. Scoase apoi din buzunar o țepușă pentru potcoave și începu să curețe metodic noroiul uscat de la fiecare picior. O auzi pe Judith cum se pregătește să-l scoată pe Gulliver din boxa lui, așa că se grăbi și ea să termine, ca să poată să-și ajungă din urmă prietena.

Scoaseră amândouă caii în curte și îi lăsară câteva clipe să se obișnuiască cu imaginea zăpezii, timp în care Judith se întoarse să închidă poarta grajdului. Gulliver se aplecă și, după

ce mirosi zăpada, ajunse repede la concluzia că era vorba despre ceva ce mai văzuse de nenumărate ori. Pilgrim însă era total surprins. Împingea zăpada cu copita și era mirat că locul se curăța. Încercă s-o miroasă – așa cum văzuse că făcuse calul mai în vârstă –, dar trase aer prea tare, încât rezultatul fu un strănut sănătos care le făcu pe fete să râdă cu poftă.

– Poate că e prima dată când vede zăpadă, zise Judith.

– E imposibil să nu fi văzut. Ce, în Kentucky nu au zăpadă?

– Nu știu. Poate că au. Judith aruncă o privire spre casa doamnei Dyer.

– Hai mai bine să mergem până nu se trezește dragonul.

Scoaseră caii din curte și-i duseră de căpăstru până la tăpșanul de sus. Acolo încălecară și porniră spre poarta care dădea spre pădure. Urmele lor desenau o diagonală perfectă pe suprafața imaculată a tăpșanului. Abia când ajunseră la linia copacilor, soarele își făcu apariția deasupra dealului, și valea din spatele lor se umplu de lumină.

Unul dintre lucrurile pe care mama lui Grace le ura cel mai mult în weekend era muntele de articole de ziar pe care trebuia să le citească. Se acumulau toată săptămâna ca un fel de lavă vulcanică. În fiecare zi, fără milă, la teanc se adunau săptămânalele și toate acele secțiuni din *The New York Times* pe care nu îndrăznea să le arunce pur și simplu la gunoi. Până sâmbătă, teancul devenea prea amenințător pentru a mai fi ignorat și, cu perspectiva iminentelor noi tone de hârtie ale ediției de duminică a *The New York Times*, știa că, dacă nu acționează, avea să fie îngropată în mormanul de ziare. Toate cuvintele alea, lăsate libere în lume. Tot efortul ăsta inutil. Doar ca să te faci să te simți vinovată. Annie aruncă pe podea încă un ziar pe care îl terminase și luă în mână un exemplar din *The New York Post*.

Apartamentul familiei Maclean se afla la etajul opt al unei clădiri elegante din Central Park West. Annie ședea cu picioarele strânse sub ea pe canapeaua galbenă de lângă fereastră.